

Familiemesse i Valencia

"Forældre er kaldet til at vidne om deres tro og deres håb," sagde pave Benedikt XVI i sin prædiken under den højtidelige messe, som afsluttede den 5. verdensmøde for familier i Valencia

Af pave Benedikt XVI ¹

Kære brødre og søstre.

I denne messe, som det er mig en stor glæde at præsidere for, og som jeg fejrer sammen med mange af mine brødre i bispeembedet og med et stort antal præster, takker jeg Vor Herre for de mange højt elskede familier, der er kommet sammen her i denne glade skare, og for de mange andre familier, som i endog meget fjerne lande følger denne højtidelige messe via radio og fjernsyn. Jeg sender jer alle mine bedste hilsener og udtrykker min dybe hengivenhed.

Som vi netop har hørt i dagens læsninger, viser både Esters og Paulus' vidnesbyrd os, at familien er kaldet til at bidrage til troens udbredelse.² Ester bekender: " Siden jeg blev født, har jeg hørt i min fædrene stamme, at du, Herre, har udvalgt Israel af alle folkene". Paulus følger sine jødiske forfæd-

¹ Oversat af Hans Thulstrup

² *1. læsning:* Dronning Ester søgte tilflugt hos Herren. Hun bad til Herren, Israels Gud, og sagde: "Min Herre, vor konge, du er den eneste! Hjælp mig, der står alene og ikke har nogen anden hjælper end dig, for jeg risikerer mit liv. Siden jeg blev født, har jeg hørt i min fædrene stamme, at du, Herre, har udvalgt Israel af alle folkene og vore fædre af alle deres forfædre til at være din evige ejendom, og alt det, du lovede, har du gjort for dem. (Græske Esters Bog C 12b.14–16 (deuterokanonisk))

2. læsning: Fra Paulus, Kristi Jesu apostel, udsendt ved Guds vilje for at forkynde løftet om livet i Kristus Jesus, til Timotheus, mit kære barn. Nåde og barmhjertighed og fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre! Jeg takker Gud, som jeg tjener med ren samvittighed ligesom mine forfædre, og jeg nævner dig uophørligt i mine bønner, nat og dag. Jeg mindes dine tårer og længes efter at se dig, så jeg kan fyldes af glæde, og jeg husker den oprigtige tro, som du havde, og som allerede din mormor Lois og din mor Eunike havde, og som jeg er vis på, at du også har. Derfor påmindes jeg dig om at lade den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålæggelse, flamme op. For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre eller ved mig, hans fange, men vær med til at lide ondt for evangeliet med den kraft, Gud giver. (2 Tim 1,1–8)

res tradition ved at tilbede Gud med en ren samvittighed. Han priser Timotheus' seriøse tro, og han genkalder denne tro for ham med ordene: "den tro, som du havde, og som allerede din mormor Lois og din mor Eunike havde, og som jeg er vis på, at du også har".

I disse bibelske vidnesbyrd er ikke kun forældre og deres børn, men også bedsteforældre og forfædre en del af familien. Familien præsenterer sig således for os som et fællesskab af generationer og som en garant for, at traditioner overleveres.

Intet menneske har givet sig selv livet eller har fra sig selv fået den helt elementære viden om livet. Alle har vi fra andre modtaget både livet selv og de basale sandheder om det, og alle er vi kaldet til fuldkommenhed sammen med og i kærligt fællesskab med andre. Familien, der er grundlagt på det uopløselige ægteskab mellem en mand og en kvinde, er udtryk for denne livets dimension af afhængighed, barnekår og fællesskab; familien udgør det miljø, i hvilken mennesket kan fødes med værdighed, kan vokse og udvikle sig på fuldkommen vis.

Fra det øjeblik et barn fødes, bliver det i kraft af dets relation til forældrene del af en familietradition, hvis rødder rækker endnu længere tilbage i tiden. Sammen med livets gave får det overgivet en række erfaringer, og i denne forbindelse må det siges, at forældre ikke alene har ret til, men også har en uafviselig pligt til at videregive især følgende erfaringer til deres børn: de skal hjælpe børnene med at finde deres egen identitet; de skal indføre børnene i samfundslivet; de skal lære børnene at forvalte deres moralske frihed under ansvar; de skal opøve børnenes evne til at elske, som de selv er blevet elsket, og – frem for alt – skal de forberede børnene til at møde Gud.

Børnene vokser og modnes menneskeligt i den udstrækning, hvori de tillidsfuldt tager imod den arv og den oplæring, som de lidt efter lidt tilegner sig. På den måde bliver det muligt for dem hver for sig at skabe en syntese af dét, de har modtaget, og dét, som er nyt – af dét, som hver enkelt personligt, og dét, som hver enkelt generation er kaldet til at realisere.

Ved ethvert menneskes oprindelse og således ved udgangspunktet for ethvert menneskeligt fader- og moderskab er Gud, Skaberens, nærværende. Derfor må ægtefællerne tage imod det barn, der fødes dem, ikke kun som deres eget, men også som Guds barn, der er elsket af Gud for dets egen skyld, og som er kaldet til at være Guds barn. Hvad mere er, så har hver eneste generation, hvert eneste forældreskab og hver eneste familie sit udgangspunkt i Gud, Faderen, Sønnen og Helligånden.

Ud over erindringen om sine forfædre og sit folk modtog Ester fra sin far erindringen om en Gud, fra hvem alt udgår, og som alle er kaldet til at indgå i relation til; erindringen om Gud Fader, som udvalgte sig sit folk, og som virker i historien for vor frelse. Erindringen om denne Fader kaster lys over menneskets dybeste identitet og giver svar på spørgsmålene: Hvor kommer vi fra? Hvem er vi? Hvor stor er vor værdighed? Sikkert er det, at vi nedstammer fra vore forældre, og at vi er vore forældres børn; men vi har også vor oprindelse i Gud, som har skabt os i sit billede og kaldet os til at være sine børn. Derfor er intet menneskes oprindelse forbundet med hverken tilfældigheder eller slumpetræf, men derimod med Guds kærlige plan. Dette er åbenbaret for os af Jesus Kristus, sand Guds Søn og fuldkomment menneske. Han véd, hvem han kommer fra, og hvor vi alle har vor oprindelse, nemlig i hans og vor Faders kærlighed.

Troen er således ikke kun en kulturel arv, men Guds nådes vedvarende virke, der kalder os, og som vi med vor menneskelige frihed kan tage imod eller afvise. Selv om ingen kan svare for en anden, er kristne forældre dog kaldet til at afgive et troværdigt vidnesbyrd om deres kristne tro og håb. De må sikre sig, at Guds kald og det glade budskab om Kristus når deres børn på den mest klare og ægte måde.

Med årene må denne Guds gave - som forældrene har været behjælpelige med at anbringe for øjnene af deres allermindste – nødvendigvis også plejes med visdom og mildhed, således at børnene selv bliver i stand til at drage deres konklusioner. Takket være det trofaste vidnesbyrd af forældre-

nes ægteskabelige kærlighed, der er gennemtrængt af en levende tro, og takket være det kristne fællesskabs kærlige støtte befordres troens gave, og børnene bliver selv i stand til at finde frem til den dybeste mening med deres liv og til i glæde og taknemmelighed at tage imod den.

Den kristne familie videregiver troen ved, at forældrene lærer deres børn at bede og beder sammen med dem,³ ved at forældrene leder børnene frem til sakramenterne og gradvist indfører dem i Kirkens liv, ved at alle samles for at læse Biblen og derved bringer troens lys til at skinne over familiens liv og lovpriser Gud som vor Far.

I vor tids kultur overdrives ofte friheden for det enkelte menneske, der opfattes som en fuldt ud uafhængig størrelse; som om mennesket har skabt sig selv og har nok i sig selv, ikke har brug for relationer til andre og ikke har noget ansvar overfor andre. Der gøres forsøg på at organisere samfundslivet alene på basis af subjektive og flygtige ønsker, uden henvisning til en objektiv, primær sandhed såsom hvert enkelt menneskes værdighed og dets uafviselige rettigheder og pligter; principper som alle sociale grupperinger burde tilslutte sig.

Kirken hører ikke op med at minde os om, at sand menneskelig frihed skyldes, at vi er skabt i Guds billede og lighed. Kristen opdragelse er som følge heraf opdragelse i frihed og til frihed. "Vi gør godt ikke som slaver, der ikke har frihed til at handle anderledes, men vi gør det, eftersom vi personligt har et ansvar for verden, eftersom vi elsker sandheden og godheden, eftersom vi elsker Gud selv og dermed også hans skabninger. Dette er den sande frihed, som Helligånden vil føre os frem til".⁴

Jesus Kristus er det fuldkomne menneske og giver os et eksempel på sønnens frihed, der giver os mulighed for at bringe hans kærlighed videre til andre: "Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed".⁵ I den forbindelse lærer Det andet Vatikankoncil, at "kristne ægtefolk og forældre bør følge deres særlige vej. Ved i kærlighed og troskab hele livet igennem at støtte hinanden i Guds nåde skal de oplære deres børn, som de kærligt tager imod fra Gud, i den kristne lære og et liv efter evangeliet. Således giver de nemlig alle et eksempel på utrættelig og generøs kærlighed, opbygger mennesker til at elske hinanden som søskende og vidner om Kirken som frugtbar moder, og de medvirker i denne frugtbarhed ved at stå som tegn på den kærlighed, de har del i, hvormed Kristus elskede sin brud og gav sig selv hen for hende".⁶

Den kærlighedsfulde glæde, med hvilken vore forældre tog imod os og ledsagede os på vore første skridt i verden, er som et symbol på og en sakramental forlængelse af Guds godhedsfulde kærlighed, som vi skylder vor oprindelse. Oplevelsen af at være accepteret og elsket af Gud og af vore forældre er det sikre fundament, som begunstiger menneskets sande vækst og udvikling, og som i høj grad hjælper os til at modnes på vor vej mod sandheden og kærligheden og til at gå ud over os selv og indgå i fællesskabet med andre og med Gud.

For at komme fremad på denne den menneskelige modnings vej lærer Kirken os at respektere og fremme det uopløselige ægteskabs vidunderlige virkelighed, som også er oprindelsen til familien. Derfor er det at anerkende og støtte denne institution en af de vigtigste ydelser, man i dag kan bidrage med til almenvellet og til den sande udvikling af mennesker og samfund, og samtidig er det den bedste garanti for sikringen af det menneskelige individs værdighed, lighed og sande frihed.

I den forbindelse vil jeg minde om den betydning og den positive værdi, som Kirkens familieinitiativer repræsenterer for ægteskabet og familien. Derfor "er det mit ønske til sidst at indbyde alle kristne til med inderlighed og mod at samarbejde med alle mennesker af god vilje, som udøver de-

³ Sml. pave Johannes Paul II, skrivelsen *Familiaris consortio*, 60. **Klik her** for at se dette afsnit af skrivelsen.

⁴ Benedikt XVI, Prædiken ved Pinsevigilien den 3. juni 2006. **Klik her** for at se denne prædiken (engelsk)

⁵ Joh 15, 9

⁶ Koncilsdokumentet om Kirken, *Lumen Gentium*, n. 41. **Klik her** for at se dette afsnit af dokumentet

res ansvar i familiens tjeneste",⁷ for at de – ved at forene kræfter og respektere de mange forskellige, fornuftige initiativer - kan bidrage til familiens virkelige fremme i vore dages samfund.

Lad os for et øjeblik vende tilbage til messens første læsning, som er et uddrag af Esters Bog. Denne ydmyge dronning, der med hele sit væsen går i forbøn for sit folk, er af Kirken opfattet som en foregriben af Maria, som Jesus, hendes søn, har givet os alle som mor – som moderen, der med sin kærlighed beskytter Guds familie på vandring i denne verden. I den store opgave med at værne om livet og med oplæringen i livskunst, kunsten at elske, er Maria alle mødres forbillede.

Det er også den kristne families kald at opfylde disse betydelige mål, ikke fordi det pålægges dem udefra, men med baggrund i den nådegave, der udspringer af det ægteskabssakramente, som ægtefællerne har modtaget. Hvis ægtefællerne vedvarende bevarer en åbenhed for Helligånden og beder Ånden om hjælp, vil Helligånden ikke undlade at meddele dem Gud Faders kærlighed, som er manifesteret og inkarneret i Kristus. Åndens nærvær vil hjælpe ægtefællerne med ikke at glemme kilden til og omfanget af deres kærlighed og deres gensidige given sig selv, og den vil hjælpe dem med at samarbejde med Ånden, så den bliver nærværende og inkarneres i alle aspekter af deres tilværelse. Ånden vil også i dem vække en længsel efter det endelige møde med Kristus i hans og vor Faders hus. Dette budskab om håb sender jeg her fra Valencia til alle verdens familier.

Amen.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

⁷ Familiaris consortio, n. 86. **Klik her** for at se dette afsnit af skrivelsen